

MÉREGTELENÍTŐ
2015.11.szám

A halogatásról...

Olvasóm, bizonyára Téged is nyomasztanak visszahozhatatlannak tűnő mulasztások, melyek mögött legtöbbször a halogatás, a lehetőségek elszalajtása áll. Az utóbbi időben erre nagyon érzékenyen figyelek, szeretném fülön csípni, mi is a lelki mechanizmusa.

Van, amikor valóban erőnkön felülinek ítéljük az elvégzendő feladatot, vagy feldolgozandó problémát, ezért hagyjuk elveszni az alkalmat, igaz, ekkor még nem is látjuk, mekkora lehetőség mellett megyünk el. Csak mikor bekövetkezik az esemény, amit mi megakadályozhattunk volna, vagy megtörténhetett volna, ha akkor mi... Ugye, ismerős?

Más variációban éppen nem elvégezhetetlen a feladat, de úgy ítéljük meg, nem kell ezt nekünk mindenképpen megtenni, nem is érdemli meg az illető, akin így segíthetnénk... vagy talán még rosszat is teszünk vele...? És nekem is jár egy kis kikapcsolódás, nem csak komoly dolgokból áll az élet!!
Ímígyen okoskodunk, és nem használjuk fel az adott pillanatot.

Olvasóm, rendületlenül írom Neked a tapasztalataimat, nem a saját bölcsességemmel traktálak, hanem olyan dolgokkal, eseményekkel, melyek nagyon megérintettek, vagy melyekből sokat tanultam. Megosztom Veled készségesen. Aztán egy-egy alkalommal kiderül, nem használtad fel a lehetőséget, nem éltél vele, mert nem olvastad el, s mikor a Te életedben hasonló dolog történt, nem tudtad alkalmazni...

Azt mondja a közmondás, az okos a más kárán tanul, a bolond meg a maga kárán... Dehogya is nevezlek bolondnak! De valamiképp nagyon szeretném felhívni a figyelmedet, kézzel-lábbal, néma jelekkel, mert fontos az, amit mondok... De Tőled függ, van-e rá időd, kapacitásod, vagy elszalasztod.

Kedves családom némely tagjairól is kiderült, nem tudják például, amit életem nehéz eseményeként kiírtam magamból. Nem tudják, mi történt velem, mert nem olvasták el... Sajnálom, hogy így van.

S itt jött a felismerés: ez az egész emberi élet problémája is kicsiben!

Hányszor kérdezed, Istent vagy a Sorsot hibáztatva, hogy miért engedte, miért nem akadályozta, vagy épp miért nem segített??

Pedig lehet, épp Te kaptál rá lehetőséget, hogy megakadályozd, vagy segíts a kibontakozásban, amitől aztán minden más lenne...És ha nem Te, de valaki éppen nem figyelt, mikor ott volt a lehetőség...

87 éves bácsi, kinek felesége, élete társa pár hónapja halt meg, itt hagyva őt egyedül, sírva mondja: „miért nem tudunk többet arról, mi vár ránk odaát, az Élet után, ha van egyáltalán odaát..?” - mert csak most fordult arrafelé, eddig mindig mással volt elfoglalva. Ki tudja, a felismerés mennyi lehetőségét hagyta elmenni maga mellett!?

A költő is erre buzdít, tegyük meg, amit csak tehetünk, figyeljünk érzékeny füllel és szívvel sorsunk hangjaira:

Túrmezei Erzsébet: A harmadik

Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.

Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért még egyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! – nyugtat meg az ész.
És a jog józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.

Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.

Kosztolányi Dezső: Halotti beszéd

Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra.

Megcsalt.

Ismertük őt. Nem volt nagy és
kiváló,
csak szív, a mi szívünkhöz közel
álló.

De nincs már.

Akár a föld.

Jaj, összedőlt
a kincstár.

Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
s mint fán se nő egyforma két levél,
ereklye,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.
Nézzétek e főt, ez összeomló
kedves szemet. Nézzétek, itt e kéz,
mely a kimondhatatlan ködbe vész
kővé meredve, mint egy
s rá ékírással van karcolva ritka,
egyetlen életének ősi titka.

Akárki is volt ő, de fény, de hő volt.
Mindenki tudta és hirdette: ő volt.
Ahogy szerette ezt vagy azt az ételt,
s szólt ajka, melyet mostan
lepecsételt
a csönd, s ahogy zengett fülünkbe
hangja,
mint vízbe süllyedt templomok
harangja
a mélybe lenn, s ahogy azt mondta
nemrég:
„Édes fiacskám, egy kis sajtot
ennék”,

vagy bort ivott és boldogan meredt
a kezében égő, olcsó cigaretta
füstjére, és futott, telefonált,
és szőtte álmát, mint színes fonált:
a homlokán feltündökölt a jegy,
hogy milliók közt az egyetlenegy.

Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltban sem és a gazdag
jövőben,
akárki megszülethet már, csak ő
nem.

Többé soha nem gyúl ki halvány-
furcsa mosolya.
Szegény a forgandó
tündérszerencse,
hogy e csodát újólág megteremtse.

Édes barátaim, olyan ez éppen,
mint az az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak őrája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: „Hol
volt...”,
majd rázuhant a mázsás, szörnyű
mennybolt,
s mi ezt meséljük róla sírva: „Nem
volt...”
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a
jobbra,
mint önmagának dermedt-néma
szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se
vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon
egyszer.

ÁLOMHÍD...

„...Kutyámmal sétáltam, hagytam, menjen, amerre szeretne, míg egy erdőhöz értünk. Egy kicsi hídon mentünk át. Egyszer csak szembejött velünk egy másik kutya, megszólalásig hasonlított az enyémmre. A két állat nagy-nagy örömmel üdvözölte egymást. Csak néztem, hogy lehet ekkora hasonlóság? Kérdeztem hangosan, hát ez hogy lehet? Kutyám meg válaszolt: - ez a testvérem.

- Hogy került volna ide egy testvéred?- hitetlenkedtem. Erre egy nagyon-nagyon meleg, szerető hangot hallottam: - Mert ez a Mennyország. Felnéztem a kutyus-szintről a hang felé. Egy ember ült ott egy padon, Ő, akit elveszítettünk, akit eltemettünk. Olyan valóságos volt, hogy szinte fáj! – akkor nem éreztem így, mert teljesen betöltött a jelenléte.

Olyan boldogság és békesség áradt Belőle, ami azonnal birtokába vett engem is! De nem csak boldogság, hanem vidámság, öröm is körülvette Őt. Olyan szép volt...

Nem tudom, szavak hangzottak-e? De elmondta, hogy itt, ahol Ő van, nagyon-nagyon szeret élni. És olyan feladata van, ami egyszerre boldogság, izgalom, teljesség.

Milyen jó volt Vele, mennyire jó volt Ott!!! Mondtam is, én már nem akarok visszamenni, itt szeretnék maradni. Mosolygott. Nem lehet, még vissza kell ténnem. De nemsokára itt leszünk mindnyájan. Röpké pillanat, és ez lesz az életünk....

Akkor megsejtettem azt az Időtlen boldogságot, ami itt természetes volt. Átéltettem az Öröklét valóságát.

Ő mosolyogva biztatott, ne féljek, itt leszünk majd együtt, de még vissza kell ténnem oda, ahonnan kutyám elvezetett idáig.

És felébredtem. Az Álomhíd eltűnt mögöttem.

Itt van mindenki, akit szeretek, akikkel jó egy családban élni, küzdeni. De ahol Ő van és ahol álomban jártam – higgyétek el: az a VALÓDI ÉLET!...”

(Igaz történet-elbeszélés, a mesélő anonyim)

Részletek Ferenc pápa beszédéből a család szinódus befejezésekor

Miközben figyelemmel kísértem a szinódus munkáját, feltettem magamban a kérdést: *Mit jelent majd az egyház számára ennek a családról szóló szinódusnak a lezárása?*

- Nyilvánvalóan nem azt jelenti, hogy a családdal kapcsolatos összes témát lezártuk, hanem azt, hogy megpróbáltuk megvilágítani ezeket az evangéliumnak, az egyház kétezer éves hagyományának és történelmének fényével, a remény örömét öntve beléjük, és igyekeztünk elkerülni azt a könnyű hibát, hogy azt ismételgessük, ami vitathatatlan vagy korábban elmondott.

- Biztosan nem azt jelenti, hogy a családot érintő vagy fenyegető összes nehézségre és kétségre hiánytalan megoldásokat találtunk, hanem azt, hogy ezeket a nehézségeket és kétségeket a hit fényébe helyeztük, alaposan megvizsgáltuk, és félelem nélkül, fejünk homokba dugása nélkül szembe néztünk velük.

- Azt jelenti, hogy mindenkit arra bátorítunk: értse meg, mennyire fontos a család intézménye, valamint a férfi és nő között megkötött, az egységen és a felbonthatatlanságon alapuló házasság intézménye, és becsülje meg ezeket, mint a társadalom és az emberi élet lényegi alapját.

- Azt jelenti, hogy meghallgattuk és meghallgattuk a családoknak, valamint az egyház Rómába jött pásztorainak hangját, akik a világ összes részén élő családok terheit és reményeit, gazdagságait és kihívásait a vállukon hordozzák.

- Azt jelenti, hogy bizonyítékát adtuk a katolikus egyház elevenségének, annak, hogy az egyház nem fél felrázni az emberek elaltatott lelkiismeretét, és nem fél „bepiszkolni kezét” a családról való élénk és nyílt vitával.

- Azt jelenti, hogy megpróbáltuk Isten szemével nézni és értelmezni a mai valóságot, sőt valóságokat, megpróbáltuk a hit lángjával meggyújtani és megvilágosítani az emberek szívét egy olyan történelmi időszakban, amelyet elbátortalanodás, társadalmi, gazdasági, erkölcsi válság és döntően negatív kilátások jellemeznek.

- Azt jelenti, hogy tanúságot tettünk mindenki előtt: az evangélium az örök újdonság élő forrása marad az egyház számára, szemben azokkal, akik az evangéliumot tanként akarják halott kövekbe zárni, amelyekkel másokat meg lehet kövezni.

- Azt is jelenti, hogy lelepleztük a zárt szíveket, amelyek gyakran rejtőznek még az egyház tanításai mögött is, vagy a jó szándékok mögött, és amelyek Mózes tanítói székébe akarnak ülni, és meg akarják ítélni – időnként felsőbb-ségérzettel és felszínesen – a nehéz eseteket és a sérült családokat.

- Azt jelenti, hogy kijelentettük: az egyház a Lélek szegényeinek és a bocsánatért esdeklő bűnösöknek az egyháza, és nemcsak az igazaké és a szenteké, jobban mondván az igazaké és a szenteké, amennyiben szegényeknek és bűnösöknek érzik magukat.

...- Azt láttuk – különbözőségeink gazdagságán keresztül is –, hogy az előttünk álló feladat mindig ugyanaz: hirdetni az evangéliumot a ma élő embereknek, megvédeni a családot minden ideológiai és individualista támadástól.

És ...azon voltunk, hogy teljesen és bátran átöleljük Isten jóságát és irgalmát, aki felülmúlja a mi emberi számításainkat, és semmi másra nem vágyik, csak arra, hogy „minden ember üdvözljön” (1Tim 2,4), így akartuk ezt a szinódust az irgalmasságnak az egyház előtt álló rendkívüli szentévébe beillesztve megélni.

Isten – Krisztusban – végtelenül jónak tárja fel magát [...]. Isten jó. És nem csupán önmagában jó, hanem – mondjuk ki sírva – értünk jó. Ő szeret, keres minket, gondol ránk, ismer, indít és vár minket. Boldog lesz – ha szabad így mondanunk – azon a napon, amikor visszafordulunk, és azt mondjuk: Uram, jóságodban bocsáss meg nekem. Így tehát bűnbánatunk Isten örömévé válik.”(5)

...Mindaz, amit az egyház mond és tesz, azt az irgalmasságot nyilvánítja ki, amelyet Isten érez az ember iránt. Amikor az egyháznak egy félreértett igazságot vagy egy elárult értéket kell hangsúlyoznia, mindig az irgalmas szeretettől ösztönözve teszi ezt, annak érdekében, hogy az embereknek életük és bőséges életük legyen (vö. Jn 10,10)”. (7)

Ennek fényében és ennek az egyház által megélt kegyelmi időszaknak köszönhetően, miközben a családról beszéltünk és vitatkoztunk, úgy éreztük, hogy gazdagítottuk egymást. Közülünk oly sokan megtapasztalták a Szentlélek működését, aki a szinódus igazi főszereplője és alkotómestere volt.

A „család” szó most már mindannyiunk fülében másként cseng, mint a szinódus előtt, olyannyira, hogy benne látjuk a szinódus hivatásának összefoglalását és az egész szinódusi folyamat értelmét. (8)

Az egyház számára voltaképpen a szinódust *lezárni* azt jelenti, hogy ténylegesen *újrakezdjük* az „együtt járást”, hogy elvigyük a világ minden részébe, minden egyházmegyébe, minden közösségbe és minden közegbe az evangélium világosságát, az egyház ölelését és Isten irgalmasságának támaszát!

Köszönöm!

Jules Superville: Imádság az ismeretlenhez

Lám, azon kapom magamat, hogy hozzád intézem szavamat én Istenem, aki azt sem tudom még, hogy vagy-e, és suttogó templomaid nyelvét nem értem, nézem az oltárokat, házad boltíveit, mint aki egyszerűn mondja : "Íme fa, íme kő, ezek itt román oszlopok, annak a szentnek hiányzik az orra, s idebent is , mint odakint, csupa emberi nyomorúság." Mise alatt lesütöm a szemem, de letérdelni nem tudok. Mintha hagynám, hogy a vihar elhúzzon a fejem fölött, s hogy másra ne gondoljak, meg nem állom.

Bár úgy töltöttem volna életem, hogy mindig másra gondolok, de ez a más, ez is én vagyok, talán ez az igazi lényem. Ide menekülök, s itt vagy talán Te is.. Nem hiszek benned, Istenem, mégis szeretnék beszélni veled; a csillagokkal is beszéltem, pedig tudom, hogy élettelenek, s a legszerényebb állatokkal is, pedig tudtam, hogy nem felelnek s a fákkal is, bár ha nem járna szél, némák volnának, mint a sír. Magammal is beszéltem, pedig nem tudom biztosan, hogy vagyok-e.

Nem tudom, hogy meghallod-e imánkat, a miénket, emberekét, és hogy szívesen hallod-e, ha hallod; hogy van-e, mint nekünk, szíved, mely mindig retteg, mindig résen áll, s van-e éber füled a különféle híreket figyelni.

Nem tudom, szeretsz-e ide lenézni, mégis szeretném eszedbe idézni ezt a bolygót, a Földet, virágaival, kavicsaival, kertjeivel, házaival... Szeretnék késedelem nélkül szólni hozzád alázatos emberi szavaimmal, mert most mindegyikünk meg kell, hogy kísértse a teljes lehetetlent, még ha egyéb se vagy, tízezer év előtti fuvalom csak, sodró kezdősebesség, vagy maradandó tartósság.

Szeretném, orca nélkül létező Istenem, figyelmed annyi kóbor ég között az emberekre vonni, kiknek nincs már nyugalmuk e planétán. Figyelj rám, sürgős a dolog, elcsüggednek lassan mindannyian, s a vének közt az ifjakat már nem ismerni meg maholnap. Minden reggel azt kérdezik szorongva, nem az öldöklés kezdetére keltek-e, a vérnek, a kínnak, a könnynek furcsa osztogatóit készítik mindenütt, azt kérdezik, nem rejtenek-e már fegyvereket a búzatáblák.

Elmúlt volna az az idő, mikor még törődtél az emberekkel, más világokba hívnak talán, tanácskozásra orvost, ki azt se tudja, hova kapjon, s betegei sorra kihalnak?

Figyelj rám, egy ember vagyok a többi sok közt, testünkben jól érzi magát a lélek, nem akar megszökni belőle valami bombarobbanásban, szelíd cirógatás, titkos hízelkedés nekünk ő. Engedj még úgy lélegzenünk, hogy ne kelljen új mérgeken tűnődnünk, engedd úgy néznünk a gyermekeinket, hogy ne gondoljunk folyton a halálra. A mi szívünk nem a csatáké és nem a tábornokoké.

Hadd kóboroljunk erre-arra, mint kolompszavával a nyáj, és nyomában a tej szaga a kövér fű szagával elvegyül. Ó ha vagy, Istenem, tekints le ránk,

pihenj meg köztünk, jöjj, a Föld olyan szép fáival, folyóival, tavaival, hogy azt hinné az ember, hogy egy kicsit sajnálsz is.

Uram, ne engedd el füled mellett továbbra is szavunkat, s ne haragudj, hogy ily kurtán-furcsán egyszerűen beszélek, de semmiben sem hinnék kevésbé, mint egy olyan Istenben, aki zsarnok; Jobban szeretem villámodnál nézni a hajlékot füvekkel, patakok tárt szemével s a kisgyerekek játékaival, amitől bizvást téged vallanak még a tengerek és a hegláncok is. Nem haragudhatsz meg rám, mert ami a szívemen, az a számon, és eltűnődöm, ahogy telik tőlem, az emberen és létén, oly nyíltan, mint amilyen nyílt a Föld s a forgó évszakok (s Te magad is talán, bár leckéid nem ismerem). Vannak mentségeim, tűrd el gyarló gondolkodásom. Nem tudom, meghallod-e imánkat. Hozzád intézem szavam, én Istenem, azt sem tudom, vagy-e.. Ne haragudj; amiért így tegeződöm Veled *(Rónay György fordítása)*

„...Az ima füst. Nem nagyon látjuk, nem tudjuk pontosan hova tart, egyfajta titokzatosságban küldjük el Istennek, de egészen biztos, hogy ahol füstölnek, ott előbb utóbb mindenki megérez valamit a környezetben. A fölfelé küldött áldozat itt lent is érződik. Az ima valami sűrű kapcsolatban lét, Isten felé irányuló önátadás, ami jó illata a környezetünknek is.

Sokszor a gondolataink jelentenek nagy akadályt. Mert az ima nem az eszünk által történik. Nyilván a gondolataink is részt vesznek benne, de alapvetően nem az értelmünkből ered az Istennel való kapcsolatunk. Az imádságot nem lehet ésszel begyakorolni. Megfigyelni lehet. Ahogyan a gyerekek tanulnak: tapasztalják azt, amit a szülők tesznek, és szeretnék utánozni. Nem lehet akadémikus módszerekkel megtanulni az imát. Maga az imatapasztalat tanít imádkozni. Meglátjuk azt a valóságot, amelyben nem a hatékonyság, nem az erő az úr. Így élhetjük át azt, hogy Isten tartja a vállán a világot, és nem mi. Ha imádkozunk, akkor megtanuljuk vele, térben látni a világot. Nem az én erőlködésem vezet előre, nem én verem a hidat a másik felé, hanem Isten ad mindent, benne találom meg az élet nyitját.

Mi mindig szeretnénk valamit még tenni. Ha hiba van, akkor még jobban tenni és tenni. Az imádság arról szól, hogy lenni kell. Az Ő látószögében lenni, és akkor a tetteink a helyükre kerülnek.” (Fekete Ágnes)

Gyurkovics Tibor: Apám árnyéka

Margó néni dolgozatot íratott velünk. Azt mondta, jól gondoljuk meg, aztán neki. Biztos könnyű lesz írni róla. Apró részleteket is írjunk bele, hogy élethű legyen. Élethű. Mi az? Hú az élethez? Vagy olyan életszerű, mintha élne? Igen, szoborra szokták mondani, mintha élne. Pedig nem él. De sokszor több is annál. Azt is mondta Margó néni, hogyha valaki elolvassa, jobban értse, mintha ismerné. Nem tudom, sikerült-e?

„Apám

Apám nagy léptekkel jön haza. Az ajtóban sokáig törli a lábát. Csönget, vagyis saját kulcsa van. Azt forgatja sokáig a zárban, hogy tudjuk, ő jött meg. Mi a testvéreimmel tudjuk rögtön, hogy ő jött meg. „Na, megjöttem.” - Ezt szokta mondani. Mi a testvéreimmel az előszobában állunk és várunk. Hogy megcsókoljon minket. Vagyis mi csókoljuk meg őt. Ő nem csókol meg soha minket, csak tartja az arcát. Még Mónit, a kicsit néha fölemeli és megcsókolja. (Ezt nem tudom biztosan, még megkérdezem majd a Mónitól. De ő nem biztos, hogy emlékszik rá.)

„Na, mit hoztam?” – kérdezi, legtöbbször még kabátban. Mindennap hoz valamit, ha jön. Vagyis ha megérkezik, rögtön van nála valami. Minden jót kitalál. Sípot hozott már, rengeteg cukrot, nekem piros karórárt vett, Móninak nagy oroszlánt, olyan érdekes dolgokat hoz mindig, ha jön. Dórinak egy karkötőt hozott, amin egy korongocska volt. Vonalakkal. Azt pörgetni kellett, és akkor a betűk összeugrottak. Ide írom, mi pörgött ki a betűkből: Ich liebe dich. Vagy nicht, nem tudom. Ez érdekes volt. Hozott már léggömböt, diót, még szalonnát is. Nekem hozott egy macskát a falra, agyagból. De szép. Szóval így jön.

Aztán bemegy, üdvözli anyánkat. Leül az íróasztalhoz, sok dolga van. Ott ül. Még itthon is dolgozik. Mi akkor csendben vagyunk. Inkább csak a konyhában kuncogunk. Akkor kijön néha, ránk néz, elcsöndesedünk. Visszaül a helyére, feje kirajzolódik a lámpafényben a falra.

Aztán mindig játszik velünk. Mindig mesél. Egérről, farkasokról. Viceseket, néha szomorúakat. Mi az ágyban fekvé hallgatjuk. Ő sokszor az én kezemet fogja, úgy mesél. Akkor érzem magam a legjobban. Nem is értem már, mit mesél, csak hallom a hangját. „Na, most elég” - mondja a végén. Akkor behunyjuk a szemünket, hogy jöjjön a sötét. Az álom. És én mindig róla álmodom. Hogy jön, nagykabátban, hazafelé.

Ő meg visszaül a helyére, és dolgozik az íróasztalnál. Árnyéka kirajzolódik a falra.”

Hát ezt írtam. Nem tudom, tetszik-e majd Margó néninek? Hogy életszerű-e? Holnapig még meggondolom, ha nem jó, írok egy másikat. Talán kicsit túlságosan kiszíneztem. És nem egészen igaz. Margó néni mondta, hogy úgy írjuk le, ahogy van. Nem akarózkodott. Ez is élethű. Apa ugyanis nem mindig jön haza, az nem igaz ebben az egész dologban. Vagyis ritkán jön. Az viszont nagyon igaz, hogy mindig hoz magával valamit, valami remek dolgot,

arra esküdni mernék. Még le se tudtam írni elég élethűen, mennyi mindent hoz. Titkos, érdekes dolgokat. Azt sem egészen írtam igazán, hogy zörög a kulcsával, mert nincs is kulcsa. Csönget. Mi engedjük be. Sokszor kiabáljuk, rabló, rabló, ő meg csak áll ott. De nem rá értjük. És persze nem üdvözli anyánkat. És nem ül le az íróasztalhoz már régen. Ezt írom meg? Ez aztán élethű lesz? De volt amikor leült! Az az igazság. És hogy sohasem mesél, mert este már sosincs ott? Ezt a mindennapos vacakságot írom le? Vagy ez az igazság? Ilyen az igazság? De sétáltunk egyszer, és akkor gyönyörűt mesélt, az igaz. Meg hogy nem rajzolódik ki a feje a lámpafényben este? Na és? Van, aki sose látja az apukáját. És az is színigaz és élethű, hogy velem álmodom, hogy jön haza nagykabátban. Még nem tudom, beadom-e a dolgozatot így, ahogy van. Holnap reggel még meglátom. Én annyira élethűnek találom.

.....

Őri István: Álom-ének

Az álmok tengere furcsa szerzet
ott lélek léleknek üzenhet,
s szív vallhat szívnek szerelmet.
Ott minden - mi itt nem - lelhető
ott vagyunk Isten is - világot teremtő.

Az álmok világa furcsa szerzet
az álmokban virág vall virágnak szerelmet
az álmokban, ki van, mind angyalok
fejükön fénylő tündér-glória ragyog.

Az álmokban ritkán van szenvedés,
s ha fáj is, mit élsz - jön az ébredés.
Az álmokban zöld a fű, és minden vidám
az álmokban mindig süt a nap,
mint szép őszi délután,
amikor Ő jött feléd,
megfogtad szép kezét,
s azt hitted, mindez örök. -

Az álmokban így van mind -
a valóban mögöttünk az Élet sündörög.
De se baj! Újra itt az éj,
csukd be szép szemed,
álmodj és remélj!

Bruno Ferrero: A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány "jónapot", egy-két "jóestét". Semmi több. "Jégtörésről" szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másikról: - Igazán eljöhetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak.

Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki: - Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra. Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte: - Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet. - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik. A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aranysugárként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik. Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte. Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folytak az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az égbéke tükröződött. A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törékenységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra. Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomjukat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókus pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

Kántor Péter: Mit kell tudnia Istennek?

Istennek tudnia kell, hogy számítok rá,
hogy szükségem van rá,
hogy bízom benne,

hogy számíthat rám,
hogy szüksége van rám,
hogy bízhat bennem,

hogy bárhog is forduljanak a dolgok,
nem viselkedhet úgy, mint egy bankvezér,
vagy egy miniszterelnök, vagy egy szépségkirálynő,

hogy bárhog is forduljanak a dolgok,
nem viselkedhetek úgy, mint egy bankvezér,
vagy egy miniszterelnök, vagy egy szépségkirálynő,

hogy nem várom tőle, hogy porszívózzon ki mindent,
rázza ki a szőnyeget, járjon úszni,
és hagyjon fel a dohányzással,

hogy ne várja tőlem, hogy porszívózzak ki mindent,
rázzam ki a szőnyeget, járjak úszni,
és hagyjak fel a dohányzással,

hogy vegye számításba, hogy nemcsak a jóból származhat jó,
ne akarjon tökéletes lenni,
és ne akarja a világot se tökéletesnek,

hogy számításba veszem, hogy nemcsak a jóból származhat jó,
és nem akarok tökéletes lenni,
és nem akarom a világot se tökéletesnek,

de hogy azért vannak határok,
hogy ne higgye, hogy elfejeltem neki
a jóvátehetetlen dolgokat,

hogy azért vannak határok,
hogy nem hiszem, hogy elfelejti nekem
a jóvátehetetlen dolgokat,

végül hogy ha senkinek senki, ő biztosan
tartozik nekem
magával,

hogy végül, ha senkinek senki, én biztosan
tartozom Neki
magammal.

Hiteles vajon?

Einstein megrendítő levele kislányához

A Jeruzsálemi Héber Egyetem birtokában levő Albert Einstein Archívum kb. 55.000 dokumentumot tartalmaz, melynek teljes egészéről – emellett a szerzői jogról és képének használatáról – Einstein végrendeletében úgy rendelkezett, hogy az egyetem tulajdonába bocsájtja. 2012 márciusában az egyetem bejelentette, hogy az archívum teljes egészét digitalizálták és online elérhetővé tették mindenki számára – írja a Charon Institute honlapja.

A gyűjtemény tartalmazza több személyes jegyzetét, kutatási eredményeit, szerelmes leveleit, és általa soha nem látott lányának, Lieserlnek írt leveleit is. Az 1901-ben született Lieserl teljes neve és későbbi sorsa homályos, egyesek szerint korán meghalt, mások szerint pedig rokonai nevelték.

A levél:

“Amikor a relativitás elméletét indítványoztam, nagyon kevesen értettek csak meg, amit pedig most felfedek az emberiség előtt, az ugyancsak a világ félreértéseibe és előítéleteibe fog ütközni.

Kérlek, addig őrizd meg ezeket a leveleket, ameddig csak szükséges, évekig, évtizedekig, ameddig a társadalom eléggé fejlett nem lesz ahhoz, hogy el tudja fogadni azt, amit alább kifejtek.

Létezik egy rendkívüli erő, amelyre, legalábbis máig, a tudomány nem talált formális magyarázatot. Ez az az erő, amely mindent magába foglal és irányít, ami az Univerzum minden egyes jelensége mögött áll, és amit még nem azonosítottunk. Ez az Univerzális erő a szeretet.

Amikor a tudósok az Univerzum egyesítő elméletét megfogalmazták, megfedkeztek a legerősebb láthatatlan erőről. A szeretet a fény, amely bevilágítja azokat, akik adják, és azokat, akik kapják. A szeretet gravitáció, mert az embereket egymáshoz vonzza. A szeretet erő, mert megsokszorozza a jót, és esélyt ad az emberiségnek arra, hogy ne pusztuljon bele saját vak önzőségébe. A szeretet kibontakozik és megnyilvánul. A szeretetért élünk és halunk meg. A szeretet Isten, és Isten a szeretet.

Ez az erő mindent megmagyaráz és értelmet ad az életnek. Ez az a változó, amelyet túl sok ideje megtagadtunk, lehet, hogy azért, mert félünk a szeretettől, mert ez az Univerzum egyetlen energiája, amelyet az emberi lény még nem tanult meg kénye kedve szerint irányítani.

A szeretet leírására egy egyszerű helyettesítést alkottam meg, az egyik leghíresebb egyenletemben. Ha az helyett elfogadjuk azt, hogy a világot meggyógyító energia kifejezhető a szeretet és fénysebesség négyzetének szorzatával, akkor arra következtethetünk, hogy a szeretet a létező legerősebb erő, mert nincsenek határai.

Az emberiség azon kudarcra után, hogy irányította és felhasználta az Univerzum többi forrásait, amelyek végül ellene fordultak, igen sürgető lenne egy másfajta energiaforrásból töltekezni...

Ha azt akarjuk, hogy fajunk túléljen, ha fel akarjuk fedezni az élet értelmét, ha meg akarjuk menteni a világot annak minden tudatos élőlényével, akkor a

szeretet az egyetlen válasz

Talán nem vagyunk még készek szeretetbombát létrehozni, egy elég erős szerkezetet, ami elpusztíthatná a bolygót romboló gyűlöletet, hiúságot és kapzsiságot. Mindezek ellenére, minden egyén magában hordoz egy kicsi, de erős szeretetgenerátort, amely energiája arra vár, hogy kiszabadítsák.

Amikor megtanuljuk felajánlani és elfogadni ezt az Univerzális energiát, drága Lieselr, akkor ki fogjuk tudni jelenteni, hogy a szeretet mindent legyőz, hogy bármit túlél, mert a szeretet az élet esszenciája.

Mélységesen bánom, hogy nem tudtam kifejezni mindazt, ami a szívemben van, ami egész életemben csendesen dobogott érted. Talán túl késő bocsánatot kérni, de mivel az idő relatív, szükségét érzem elmondani neked, hogy Szeretlek, és te juttattál el a végső válaszhoz!"

Édesapád; Albert Einstein.

Kántor Péter: Dal az ifjúságról

Üdv néked, aki elszeleltél,
lengetni mások zászlait!
Tünékenyen, hol, merre jársz most?
Tép vagy simogat a csalit?

Olykor felbukkansz, mint a bűvár
a tengermélyből (mely lehet
akármilyen sekély tavacska),
s a szád sötétlilán nevet.

Hogy tudsz ejteni! Bámulom csak!
Ebben különb vagy bárkinél!
De nem hullat könnyet a vad se,
nem torpan meg és nem kímél.

Ragyogsz, dideregsz, futsz a napra,
bármi történt, a régi vagy,
javíthatatlan, hűtlenül hű,
megcsíp, s leolvad rólad a fagy.

Vigyázz, a beton meg ne kössön,
rántsd ki a sarudat a sárból!
Ne lássalak koncert epedni!
A pokolba veled!... Hiányzol!

Kántor Péter: Amiről nem volt szó

Erről nem volt szó, vagy csak viccesen,
hogy majd lesz halál, mert kell, hogy legyen,
de hogy aztán, hogy tovább mi legyen
azzal, aki még marad idefenn?

Hogy én maradok még, még maradok
elvanni a vanon, a nincseken,
s magamat mint a csörgőt csörgetem –
rabok legyünk? vagy legyünk szabadok?

Erről nem volt szó, hogy majd a napon
fel és alá, lóbálni a karom,
bújt, aki bújt, hagyni, hagyogatom,
akarva, nem akarva, szabadon?!

József Attila: Csoszogi, az öreg suszter

Csoszogi, az öreg suszter ott ült háromlábú székecskéjén az ablak mellett, hogy jobban lásson, amikor öltögeti a kemény hegyű, szurkos fonalat. Az ablak ugyan éppen nem mondható tisztának, a hideg is behúz már rajta – de mit tesz az Csoszoginak, az öreg suszternek, aki ha azt mondja, hogy a cipő meglesz estére, akkor azt úgy lehet tekinteni, mintha maga az újonnan talpalt tükrösszélű cipő nyikorogna az ember lábán. Igaz, hogy Csoszoginak, az öreg suszternek fűtenivalója sem igen volt, de meg ki hallott olyat, hogy egy szegény ember, egy címzetes cipésmester, aki bizony csak foltozó suszter, októberben begyűjtson a háromlábú kis vaskályhába. ...Csoszogi, az öreg suszter tehát az ablak mellett ült, az alacsony asztalka előtt, amelyen keressélni szokott, mert hisz nem lehet olyan könnyen eligazodni a rengeteg szögletes skatulya meg kerek pléhdoboz között. Nagyon sok a lapos skatulya, a szoba is az. Alacsony mennyezetű, mintha görnyedt volna, mint maga Csoszogi, az öreg suszter.... Csoszogihoz, az öreg suszterhez ezúttal egy gyerek állított be, egy gyerkőc, piszkos-szalmaszínű haján hátracsapott sapkában, amelynek hátul úgy lógott ki a bélése, mint ami tömzsi, fekete nyelvet ölt a világra. Az ellenző alatt fakó arc, amelyből zöldfőzelék színű szemek csillantak elő, mint patakocskától derűs oázis a sivatagban, vagy mint a sártól szikkadt cipőre freccsent kenőcs. Kiskabátját nagy emberre szabták, nem kisgyerekre, de nagy ember nemigen hordhatja ekkora foltokkal a könyökén, pláne ha a varrás mellett már megint feslik a szövete. A kabát alatt lógott a nadrág, gondolkodásra készítő üleppel, szára vége pedig ott harangozott tenyérynire a boka fölött. És a cipő. Igen, a cipő. Azt már javítani hozta a gyerek. – Jó napot! – mondta, amikor belépett. Olyan hangon szólt, mintha még nem döntött volna egészen, hogy nagyon bátor legyen-e, vagy nagyon félénk. Csoszogi, az öreg suszter csak a szemével nézett oda, meg se mozdította a fejét. – Mit akarsz? – morogta, mint aki nem akar egészen goromba lenni.

– A mama küldött, hogy tessék kijavítani a cipőmet – felelte a gyerek. – A mama mondta, hogy egy foltot kell rátenni, és akkor tart még.

– Hol a cipő?

– A lábamon – hangzott a világ legtermészetesebb hangján. Csoszogi, az öreg suszter hallgatott, és működött tovább. A gyerek meg némán csak állt. Csoszogi unta meg hamarabb. – Talán a lábadohoz varrjam a foltot!?

– Nem, nem, mindjárt levetem – lélegzett fel a gyerek. Azzal úgy, állva, minden fűződködés nélkül, lerántotta egymás után a cipőt. Nagy tisztelettel akarta átnyújtani, tehát alig fogta, és kétszer lepottyantotta. Végül Csoszogi kirántotta a kezéből. De adta is vissza. – Ezen a cipőn nincs mit javítani.

– Tessék?

– Ezen a cipőn nem lehet segíteni!

– De a mama mondta, csak egy foltot kell rátenni. A mama mondta.

– Nem lehet. Nem állja a varrást. Kérge sincs. - A gyerek vádló, könyörgő, reménytelen hangon megszólalt: – De így nem lehet benne járni!

– Ne járjon a szád! – dünnyögte Csoszogi. – Nincs olyan rossz cipő, amiben ne lehetne járni. Amelyikben nem lehet járni, az már olyan rossz, hogy azt csináltatni se lehet.

A gyerek halkán, kétségbeesetten mondta: – De a mama küldött, amikor elment a moziba, hogy hozzam el Csoszogi bácsihoz, majd meg tetszik csinálni. Ideadta a pénzt is mindjárt. Csoszogi erre kemény és hajthatatlan lett. – Úgy, amikor moziba ment, mondta az anyád, hogy hozd a Csoszogi bácsihoz! Hát mondd meg az anyádnak, azt üzeni a Csoszogi bácsi, vigye a cipődet a moziba, majd ott megcsinálják!

A gyerek erre, ha lehet, még jobban megijedt, szinte siránkozni kezdett.

– Nem a moziba ment a mama, hanem az Újpesti Moziba takarítani!

Csoszogi hallgatagon tett-vett, dolgozott. Aztán mégiscsak megszólalt, mintha csak társalogni akarna. – Te vagy annak a Vanicseknének a fia?

– Én. - Megint hallgattak. Csoszogi összeráncolt szemmel, látszólag nagy gondban bőrszalagot kezdett vékonygatni. – Neked van öcséd is?

– Van. Még egy húgom is.

– Az öcséd is olyan csirkefogó, mint te, mi?

A gyerek nem tudott mit válaszolni. Megint hallgattak. Végre Csoszogi rezzentette meg a gyereket. – Hol van az a cipő? – kérdezte, mintha csak most hallana róla először, és lerakta az öléből a kaptafára szegezett felsőrészt. Nézte, forgatta, nyomogatta, miközben – már csak a gyerek kedvéért is – csóváltotta a fejét. Aztán se szó, se beszéd, hozzálátott. Óriási darab foltokat rakott az oldalára meg a talpára, különböző elhasznált bőrből. A gyerek közben hallgatagon letelepedett az egyik kis székecskére. Végre, vagy másfél óra múltán ismét lábbelinek lehetett használni a mesterművet. – Nesze, itt van.

A fiú örülve a cipőnek, de a rendkívüli foltoktól meglepetten, rebegte: – Köszönöm! – És már húzta is fel. Aztán félénken feltette a kérdést: – Mit kell fizetni?

Csoszogi hallgatott. A gyermek második kérdésére odadörmögött: – Húsz fillér. – És krákogott hozzá. Aztán még, a maga számára hozzámorogta: – Elég olcsó.

– Tessék, Csoszogi bácsi! - Egy ötvenfilléres lapult Csoszogi kemény, szikkadt markában. Csoszogi megnézte, elővette az asztalka fiából ragadós pénztárcáját, beleejtette, majd darabonként olvasva, lassan gondolkozva gondosan kiszedett nyolcvan fillért, és az ujjai közt oszlopba gyűjtve, belenyomta a gyermek kinyújtott tenyerébe.

– Itt van vissza.

A gyermek számolni kezdett. Elpirult, látszott, hogy küszködik magával. Nyújtotta a számolást, ő maga úgy érezte, hogy egy örökkévalóság óta számol. Végül nagyon kevésbé természetes hangon megszólalt:

– Csoszogi bácsi, többet tetszett visszaadni.

– Nem adtam én.

– Én nem tudom, Csoszogi bácsi. Én ötvenfillérest adtam, a Csoszogi bácsi meg pengősből adott vissza.

Csoszogi, az öreg suszter rátámadt a szegény gyermekekre. Egyre feljebb vitte a hangját, míg végül mintha egészen dühbe gurult volna.

– Ötvenfillérest adtál, én meg pengősből adtam vissza? Annyira a csirkefogáson jár az eszed, hogy azt sem tudod, mit adsz ki a kezedből? Hát azt hiszed, hogy csak úgy lopja az a szerencsétlen anyád a pengősöket? Megszakadhat, te meg így herdálsz el a keresetét! Semmirevaló kölyök! Fogod mindjárt a pénzt, te csibész! Széthasítlak, ha meghallom, hogy az anyádat is be akarod csapni, ha neki is csak ötven fillérből adsz vissza! Minden falat kenyérért kár, amit beléd tömnek, te málé! Nem mész mindjárt!? A gyerek megriadt, kihátrált és becsapta maga mögött az ajtót.

De Csoszogi, az öreg suszter még sokáig morgott magában, a fonalat is elszakította, mintha valóban nagyon haragudna.

József Attila: ISTEN

Hogyha golyóznak a gyerekek,
az Isten köztük ott ténfereg.
S ha egy a szemét nagyra nyitja,
golyóját ő lyukba gurítja.

Ő sohase gondol magára,
de nagyon ügyel a világra.
A lányokat ő csinosítja,
friss széllel arcuk pirosítja.

Ő vigyáz a tiszta cipőre,
az utcán is kitér előre.

Nem tolakszik, és nem verekszik,
ha alszunk, csöndesen lefekszik.

Gondolatban tán nem is hittem.
De mikor egy nagy zsákot vittem
s ledobván, ráültem a zsákra,
a testem akkor is őt látta.

Most már tudom őt mindenképpen,
minden dolgában tetten értem.
S tudom is, miért szeret engem -
tetten értem az én szívemben.

TALLÓZÓ

Erdő Péter bíborost, a püspöki szinódus főrelátorát idézi a Magyar Hírlap okt.6.-án, aki bevezető beszédében azt mondta: „A jóléti társadalmakban az egyéni szabadság hajszolása elriasztja az embereket az intézményes kötelezettségektől, mint pl. a házasság.” A Magyar Hírlap arról is beszámol, hogy a szinódus nyitóülését követő vatikáni sajtótájékoztatón André Vingt-Trois párizsi érsek, a tanácskozás soros elnöke azt mondta: a sajtó csalódni fog, ha a katolikus doktrína „látványos megváltoztatását” várja a püspöki találkozóztól. Bruno Forte érsek, a szinódus különleges titkára úgy fogalmazott, hogy a szinódus nem fogja módosítani a doktrínát, de módosíthatja a pásztori magatartást, amiként ez a II. Vatikáni Zsinaton is történt. „Ez a szinódus tétje! Nem azért tanácskozunk, hogy ne történjen semmi!” – mondta Forte érsek. Hozzátette: az egyház nem maradhat érzéketlen a kortárs világ kihívásaival szemben. Szerinte a szinódus által érintett témákban a püspökök között sokkal nagyobb az összhang, mint ahogy azt a sajtó hírül ad

„Az emberek megbámulnak, amikor rajtam van a papi öltözet” címmel a **Maszol.ro** okt.14-én készített interjút a roma származású Kalányos Ottóval, a Gyulafehérvári Római Katolikus Teológia kispapjával, aki azt állítja, hogy sok cigány származású pap nem vállalja a gyökereit. Felidézte, hogy kisgyermekkorától kezdve pap akart lenni. „Gyerekkoromban szégyelltem, hogy pap akarok lenni. Azt hittem, ezzel egyedül vagyok, de a teológián szembesültem azzal, hogy sok más kispap is ugyanígy érzett. ..Az általános iskola nehezen ment, néha megbuktam, mégsem szegte kedvem a kudarc. Minden megpróbáltatást Isten próbatételének tekintettem, ez adott erőt a mindennapi küzdelmekben. Amikor a teológiára kerültem, arra számítottam, hogy semmiféle megkülönböztetésben nem lesz részem. A valóság azonban egészen más volt. Jelenlétem minden kispap számára új állapotot teremtett. Kialakultak különös helyzetek: például cigányvicceket meséltek egymásnak, és én betoppantam, mire hirtelen mindenki elhallgatott. Ez szerintem annak tudható be, hogy nem ismertek. Amikor rajtam van a papi öltözet, az emberek általában megbámulnak és csodálkoznak. Pozitív meglepődéseket látok a szemekben, aminek nagyon örülök. Szerintem a cigánynak mindig kétszer többet kell nyújtania, jobban kell teljesítenie. ...Épp ezért, ha nem tanulnak vagy nem dolgoznak, semmi esélyük nem lesz a hétköznapi életben, a társadalom kítaszítottként tekint rájuk.” Kalányos Ottó figyelmeztet: „Ha változást akarunk elérni a cigányoknál, akkor teljes erőből melléjük kell állnunk. Ha nem kapnak segítséget, saját erejükből nem lesznek képesek a változásra. Ez azonban csak akkor működik, ha a segítséget nem csak elfogadják, hanem viszonzni is tudják. Ha ez nincs meg, akkor azt lehet mondani, hogy ezek jól érzik így magukat, és rájuk kell hagyni. De csak egy generációt kellene valahogy megmenteni, a többi már menne magától.”

„Aki beront a házukba, betörő” címmel okt. 15.-én a Heti Válaszban Barsi Balázs, a sümegi ferences kolostor házfőnöke nyilatkozott: Az állami iskolának, miközben persze nem a hittérítés helyszíne, katolikus, református társaihoz hasonlóan egy feladata lehet: a lét értelmét keresni. Ha erről Európa lemond, akkor nem kellene ide muszlimok, megássuk a sírunkat magunk is.” Balázs atya fölthette a kérdést: „Mit észlelünk ma a mélyben? Azt, hogy miközben a migráció képében hatalmas problémával szembesülünk, nem vagyunk tisztában azzal, kik vagyunk, és mire alapozva keresünk megoldást. Egy viszont biztos: a házukon egyelőre van ajtó, így joggal várhatjuk el, hogy aki bebocsátást kér, előbb kopogtasson. Mi pedig majd ajtót nyitunk, és azt mondjuk: fáradj beljebb, és ha ínséget szenvedsz, segítünk. De aki csak úgy beront a házukba, anélkül, hogy megmondaná, mi a neve, honnét jött, és mit akar, az betörő. Megdöbbenő egyébként, hogy a hozzám hasonló kisemberek már hónapokkal ezelőtt tudták, mi zajlik itt, a politikusok egy részének viszont állítólag fogalma sem volt róla. Nos, vagy hazudnak, vagy ha valóban nem voltak képesek felmérni a helyzetet, alkalmatlanok a posztjukra. Mi ugyanis régóta látjuk, hogy a migráns egyrészt az üldözöttet jelenti – őt be kell fogadni, segíteni –, másrészt a honfoglalót; azt az embert, aki egyébként nem feltétlenül rossz szándékkal, hanem a jobb élet reményében érkezik, de tömegesen alkalmasint hódítóként fog viselkedni. Ez tehát két külön kategória, és valószínűleg ők maguk sem gondolták, hogy egyként fogunk bánni velük.”

Térj át, vagy meghalsz címmel a Kárpártinfo.net adott hírt arról okt.19.-én, hogy ehhez hasonló fenyegető feliratok tűntek fel svédországi szír üzleteken a közelmúltban. Az országban élő szír keresztények attól félnek, hogy terroristák érkeznek Szíriából. Egy szociáldemokrata politikus a nácikhoz hasonlította, és a legveszélyesebb terrorszervezetnek nevezte az Iszlám Államot. Göteborgban az egyik graffitit egy szír származású keresztény család pizzériájára festették fel, a 16 éves fiú, Jacob Asmar közölte: nagyon félnek. Leszögezte: határozottan megváltozott a hangulat a városban, ahogy újabb és újabb tömegek hagyják el a háborús Szíriát. „Akik Göteborga jönnek, nem hinném, hogy mind jó emberek. Azt hiszem, sokan az Iszlám Állam terrorszervezethez tartoznak. Azt akarják, hogy Európa is olyan legyen, mint ők, és ezért jönnek Európába” – nyilatkozta Asmar, aki már Svédországban született. Édesapja, Juszuf Asmar a helyi Göteborg-Postennek a zsidók '30-as évekbeli németországi üldöztetéséhez hasonlította a történeteket, hangsúlyozva: akkor volt szokás, hogy Dávid-csillagot festettek a zsidók üzleteire.

Mintegy tízezer szíriai keresztény él Svédországban, vezetőik csütörtök éjjelre válságtanácskozást hívtak össze a történetek miatt. Egyikük, Jozsef Garis szerint Göteborg egyike az Iszlám Állam toborzóközpontjainak. Mona Sahlin, a svéd szociáldemokraták korábbi pártelnöke, aki jelenleg az ország szélsőséges erői elleni küzdelem koordinátora, pénteken a svéd közrádióban

a nációhoz hasonlította az Iszlám Államot, amit a világ legveszélyesebb terrorszervezetének nevezett: „Remélem, hogy az emberek ugyanúgy tekintenek az Iszlám Állam zászlajára, mint a horogkeresztre!”

Jonas Ransgård, a jobbközép Mérsékelt Párthoz tartozó göteborgi önkormányzati vezető közölte: „Az egyéneket célzó fenyegetések Göteborg és Svédország számára is veszélyt jelentenek. Ez gusztustalan, elfogadhatatlan és nagyon súlyos.”

Az ENSZ Gyermekjogi Bizottsága (CRC) ismét a babamentő inkubátorok megszüntetésére figyelmeztette Lengyelországot, tájékoztatott okt.20-án az MTI. Az ENSZ azután fogalmazta meg álláspontját, hogy Lengyelország szeptemberben közzétette a gyermekjogi egyezmény betartásáról szóló jelentést. Az ENSZ már 2012-ben felhívást tett arra, hogy Európa-szerte be kellene tiltani a babamentő inkubátorokat. Arra hivatkozott, hogy ezek megsértik az újszülöttnak azt a jogát, hogy megismerje a szüleit. A babamentő inkubátorok ellen elsőként Herczog Mária, a CRC magyar tagja lépett fel, szerencsésebbnek tartva a névtelen (anonim) kórházi szülés alkalmazását, amely lehetőséget adna az anya személyes adatainak megőrzésére és személyazonosságának későbbi megismerésére.

A lengyel sajtó tudósított arról, hogy Marek Michalak, a lengyel gyermekjogi ombudsman elutasította az ENSZ álláspontját: „A bizottság a személyazonosság megismerésének jogát hangsúlyozza, de ez esetben az élethez való jog elsőbbséget élvez.” Michalak elismerte, nem a legjobb megoldás, amikor a gyereket felnevelni nem képes anya a babainkubátorban hagyja az újszülöttet, jobb lenne ezt a szülés után közvetlenül a kórházban megtenni, ugyanakkor a babainkubátor jobb megoldás, mint ha az anya „erdőben vagy más veszélyes helyen hagyná” a gyermekét, a névtelen kórházi szülés pedig bonyolultabb adminisztratív eljárással jár, ami elriaszthatja az anyákat. Lengyelországban több tucat fűtött, riasztóval felszerelt babamentő inkubátor működik, általában kolostorokban, kórházakban és gyermekotthonokban. Eddig 77 újszülöttet helyeztek el bennük.

Magyar cigány zarándokokat is fogad a pápa címmel a Magyar Nemzet okt.24.-én idézi Székely János segédpüspököt, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) cigánypasztorációs megbízottját, aki elmondta: ötezer cigány vesz részt egész Európából a Rómában és a Vatikánban október 23. és 26. között rendezett cigány zarándoklaton. Magyarországról mentek három busszal. Többségük 18-45 év közötti, és mindannyian az egyházzal már kapcsolatban álló cigányok. Rómában Kocsis Fülöp görögkatolikus püspök metropolita is csatlakozik, aki részt vett a Vatikánban zajló püspöki szinóduson.

Kiss Judit Ágnes: Macska télire

Vegyél egy macskát. Vagy fogadj örökbe.
Egy félvak, lekoszvadt is megteszi,
vagy egy tépázott fülű csatakandúr,
ki éppen hitvány zsákmányát eszi
egy belvárosi, sötét kapualjban,
vagy egy autó alól pislog ki rád,
vagy elnyúlik az őszi napsütésben,
csak az a fontos, hogy legyen cicád.

Lehet girhes, vagy kövér, mint egy hurka,
öklömnyi szőrgombóc, még kékszemű.
Akár ajándékba is kérhetsz egyet,
macskához jutni roppant egyszerű.
Mert tél jön mindjárt, és hideg, és
mi lesz veled, ha nincs cicád?
Ki bújjik be, hogy melengessen,
melléd a takaró alá?

Ki dorombol füledbe éjjel?
(mancsát arcodra fekteti)
Ki kelt hajnalban nyávogással,
hogy rögtön enni adj neki?
Ki kaparja a bezárt ajtót,
mikor hazaérsz, ki örül?
Kunkorodó farkkal ki rajzol
nyolcasokat bokád körül?

Legyen egy macskád. Míg kávézol reggel,
öledbe mászik, éles karmai
behúzva, puha tappancsokon sétál
az életedben. Alig hallani.
Bundájából kipattognak a szikrák,
ágyadra gömbölyödik és dagaszt.
Bújj mellé, tanulj dorombolni tőle,
ketten könnyebb kivárni a tavaszt.

Fényben vagy árnyékban élsz?

A mai ember szeret sütkérezni, központban lenni, élvezni mások elismerését. Annyira fénylik, amennyire mások megvilágítják.

S ha valakit sokan világítanak meg, tényleg el tudja hinni, hogy már önmagától is fénylik. Noha ez egyáltalán nem biztos. Egy ember igazi fénye nem attól függ, hogy hányan világítják meg, hanem attól, hogy belülről sugároz-e. S innen kezdve mindegy, hogy kívülről megvilágítják vagy nem, mindegy, hogy fényben vagy árnyékban él, létének minősége nem a ráeső fotonok számától függ, hanem azért ragyog, mert Isten teremtménye. Isten sugárzik minden teremtményben, főleg az emberben.

Istennek nincs árnyéka, mert ő maga a fényforrás. /Sánta János/

Életre kell hívni a fényt

A sötétség a világosság hiánya. Nem lehet összetörni és kilapátolni az ablakon. Sokkal egyszerűbb, ha meggyújtunk egy gyertyát. Tehát nem a rossz, a hiány ellen kell küzdeni, hanem életre hívni a fényt, a saját életünkben és másokéban egyaránt. /Böjte Csaba/

ELGONDOLKODTATÓ:::

Honnan tudhatjuk, mi a legfontosabb feladatunk?

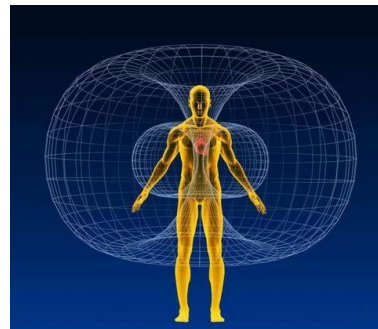
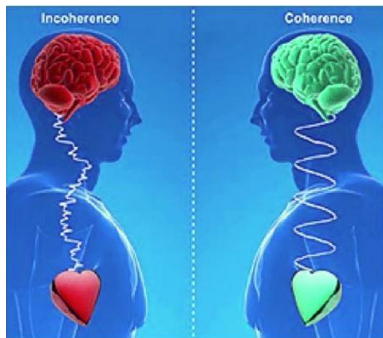
Az ősi tradícióktól kezdve a vallásokon át a szívet mindig is lényünk központjaként határozták meg, mégis a modern tudományban és felfogásban valahogy az agynak kezdtük el tulajdonítani ezt a vezető, központi szerepet.

A Heartmath Intézet az 1960-as évek óta kutatja és tanulmányozza szívünk működését fantasztikus eredményekre lelt, melyben megerősítették azokat az ősi tanításokat, miszerint az agy sokkal inkább egy koordinátori, másodpilóta szerepet tölt be a szervezetben, a szív a „megrendelő”, aki kiadja a parancsot.

Mindez úgy derült ki, hogy találtak mintegy 40 ezer neuront, azaz idegsejtet a szívben, egy saját kis idegrendszert, ami sokkal több „jelet” küld az agynak, mint az agy a szívnek. Tanulmányozták, hogy a szív idegrendszere az első, ami képes érzékelni és először különbséget tenni a környezetünkben felmerülő pozitív és negatív hatásokról, gyakran másodpercekkel azelőtt, hogy az adott esemény bekövetkezne, vagy agyunk ebből bármit is érzékelhetne. Ez az úgynevezett előérzet, ami valóban létezik és egy egyszerű számítógépes méréssel kimutatható. Ez a kísérlet az „I am” (Én Vagyok) című Tom Shadiak dokumentumfilmben megnézhető. Így az intuíciónak is kiderült, hogy a jobb agyféltekénk mindössze detektálja és „fordítja” a szív jeleit.

A szív és az agyi idegrendszer közötti harmonikus együttműködésből származó kapcsolatot, összhangot elnevezték KOHERENCIÁNAK. A szív- agyi koherenciának különböző mértéke van, de általánosságban elmondható,

hogy minden pozitívnak nevezett érzelem elősegíti, a negatív érzelmek pedig ellehetetlenítik a létrejöttét. Ezért van az, hogy amikor idegesek, dühösesek vagyunk, olyan dolgokat is képesek vagyunk tenni vagy mondani, amit egyébként nem jellemző ránk, mert az agy bizonyos részei ilyenkor szó szerint leblokkolnak, mert elveszítik a kapcsolatot az központi irányítóval, vagyis a szívvel.

A szív elektromosan 100x, elektromágnesesen pedig mintegy 5000x erősebb az agynál. A szív által előállított elektromágneses mező kilométerekre kisugárzik az adott személytől (mint a vízbe dobott kő) és két dobbanás között minden információt lead arról, ahogy az illető érzi magát. Ez a rezgés minden előre mérhetően rezgés-átalakító, rezgést emelő vagy csökkentő hatással bír. A fent említett filmben megnézheted, hogy válik feszültté az asztalon heverő joghurt tenyészet, az asztalnál ülő filmkészítő feszültségére reagálva. Ugyanígy működik ez minden más élőlényel is a közelünkben. Ez megmagyarázza, azokat az anomáliákat, különleges történéseket, amire a newtoni fizika nem szolgált magyarázattal.

A kvantumösszefonódás néven ismert fogalom nem más, minthogy az életünk valójában egyetlen hatalmas ÉLŐ SZÖVEDÉK, amiben minden mindennel kapcsolatban áll, ezt nevezte David R. Hawkins is mezőnek és Einstein is a következőképpen fogalmazott: *"A „Mező” az egyetlen valóság."* Eddig talán csak éreztük, hogy érzéseink hatással vannak a körülöttünk élők életére, most kijelenthetjük, hogy életünkben felmerülő történésekre, párkapcsolataink alakulására, gyermekeink felnövekedésére, a környezetünkben élők egészségére is állandó hatással vagyunk. Egészségünk, munkánk és kapcsolataink minősége, csakis attól függ milyen érzelmi és tudati rezgéslemezre hangolódunk éppen.

A sejteink két dolgot tudnak igazán: vagy táplálkoznak, tágulnak és vidáman szaporodnak, vagy összehúzódnak, bezárkóznak és haldokolnak, Nincs köztes állapotuk, ezért bizonyítható, hogy a koherencia állapotában minden pillanatban éltetjük, míg inkoherencia állapotában minden pillanatban pusztítjuk magunkban és körülöttünk az életet FIZIKAI SZINTEN!

Más lesz az étel, ami szívből és harmóniából készült, más lesz a hely, amit szívből takarítanak ki, (az ott előállított mező gyógyító hatással lesz mindenkire, aki utána abba a helységbe lép) más lesz a kert és az iroda, a munka és a párkapcsolat minősége, de az egészségi állapotban is jelentős javulás következhet be.

TALÁLÓS KÉRDÉSEK

Ki a mosómedve eszményi társa?

A teknősbéka.

Miért rossz a tetűnek?

Mert hajszálon múlik az élete.

Miért tévednek kevesebbet az állatok?

Mert tévedni emberi dolog.

Mit mond az orosz a halálos ágyán?

Szentpétervár.

Miért jó az ejtőernyősöknek?

Mert esőben nem áznak.

Hogyan nevezik a vízen járó matrózt?

Tengerészgyalogos.

Hogy hívják a zöldruhás szerzetest?

Környezetbarát.

Mi a különbség a méh és a darázs között?

A darázs nem gyűjt vasat.

Miért jobb az Alzheimer kór a Parkinson kórnál?

Inkább felejtsem el kifizetni sörömet, minthogy kilötyögtessem.

Melyik hely a legveszélyesebb a világon?

Az ágy, hiszen ott hal meg a lakosság 80%-a

Mit láatsz, ha mélyen egy szősz szemébe nézel?

A hajhagymáit

Mi az: kicsi, fekete, és nem bírja el a kaszát?

A halál fia

Az évnek melyik hónapjában van 28 nap?

Annyi mindegyikben van

VICCOLDAL

Egy késő tavaszi este barátaink meghallották a fagyaltos kocsi csilingelését, amely abban az évben akkor járt arra először. Kilencéves fiúnk felpattant, és már futás közben szólt vissza a hűgának: - Én leintem a kocsit. Te maradj itt kunyerálni!

Hűgom kisfia 1 éves se volt. Mentem haza, a kicsinek is köszöntem, ő is rám mosolygott, azután mutogatott ki az ablakon felfelé és berregett.

Kérdeztem a hűgomat:

- Járt ma a szűnyogirtó helikopter, ugye?
- Igen. Honnan tudod?
- Mondta a gyerek.
- Beszélni se tud!
- Igaz. Nem is úgy mondta, hogy helikopter, hanem úgy, hogy látott menni egy autót az égen.

A kislányomnak egy régi kulcsot adtam játszani.

- És hol az ajtó, amit nyitni lehet vele? - kérdezte.

Azt feleltem, hogy fogalmam sincs.

Lányom csodálkozva végigmért, és megjegyezte:

- A kulcsot szokták elveszíteni, nem az ajtót.

Vendégségbe készültünk a férjemmel, és kislányunk érdeklődve nézte, ahogy apja felveszi a szmokingját: - Apa, ezt a ruhát nem kellene felvenned! - mondta. - Miért nem, kicsim? - kérdezte a férjem.

- Tudod, másnap reggel mindig fáj tőle a fejed!

Óvoda után, amikor apa is hazaér a munkából, társasozni szoktunk. Apa a legügyesebb, sokszor legyőz minket, lányokat. Egyszer az oviban az óvó néni megkérdezte a lányomat, mit szoktak otthon csinálni. Tündi válasza:

- Apa hazajön, és jól megver minket.

Tanító néni kérdezi: - Gyerekek, ki tudja megmondani, mi a gerincoszlop? Pistike jelentkezik.

- A gerincoszlop a hasüreg mögött elhelyezkedő oszlop, amelynek egyik végén ül a fej, a másik végén pedig mi ülünk.

A nagy színésznek egy darabban fel kellett olvasni egy levelet, ezért sosem tanulta meg annak szövegét. A fiatal, kezdő színész, aki a levélhozó inast játszotta, úgy gondolta, megtréfálja híres kollégáját és a jelenetbe a megírt levél helyett egy üres papírt vitt be.

“Levele érkezett, nagyságos úr” - nyújtotta át kaján vigyorral az összehajtogatott lapot. A nagy színész széthajtogatta az üres lapot és szemrebbenés nélkül ezt mondta:

“Nincs nálam a szemüvegem. Fiam, felolvasná nekem?”

